

λίαν βιαστικοῦ, ἐκ μεταφ. τῆς θηλαζούσης αἰγὸς βιαζομένης μετὰ τὴν βοσκὴν νὰ ἐπιστρέψῃ πρὸς θηλασμόν Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μάν.) Ἡ θάλασσα εἶναι γάλα (ἀφρώδης ἐκ τῆς τριχυμίας) Κύθηρ. Ὅτ' τὰ γάλατα (εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς τυροκομίας) Αἰτωλ. Μπαίνει ὅτ' τὸ γάλα (ἐπὶ τοῦ συμμετέχοντος εἰς κέρδος ἐκ μεταφ. τῶν πρὸς τυροκομίαν συνεταιριζομένων ποιμένων) Κρήτ. Σινίζει τοῦ γαλάτου (ἀποπνέει ὁσμὴν ὀξίνου γάλακτος) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἀρμέγω ἕνα γάλα τὴν ἀγελάδα - τὴν κατοῖκα κττ. (ἄπαξ τῆς ἡμέρας) Σῦρ. Μοῦ κόλλησε σὰ δῆς μάννας μου τὸ γάλα (ἐπὶ πράγματος καταστάντος ἰσχυρῶς ἐπιθυμητοῦ) Κρήτ. Ἐγὼ ἔχου τοῦ γάλα (ἐμὲ εὐνόησεν ἡ τύχη) Λέσβ. || Παροιμ. Κάηκε ὅτ' τὸ γάλα, φουῶ καὶ τὸ γιανούρι (ἐπὶ ἀνθρώπου παθόντος καὶ προφυλαττομένου καὶ ὅπου οὐδεὶς ὑπάρχει κίνδυνος) κοιν. Κε ἀπὸ τῆ στέρφα γίδα βγάξει γάλα (ἐπὶ τοῦ ἱκανοῦ νὰ κερδίσῃ ὅθεν δὲν ἐλπίζει τις) πολλαχ. Ἀσ' σὸν ἀρνικὸν τὸ γαῖδαρον γάλαν ἐβγάλλ' καὶ παίρ' (ἀπὸ τὸν ἀρσενικὸ γαῖδαρο βγάξει καὶ παίρνει γάλα, συνών. τῇ προηγουμένῃ) Χαλδ.

Ἄλλα εἶν' τ' ἄλλα | καὶ ἄλλο τῆς Παρασκευῆς τὸ γάλα (ἐπὶ πραγμάτων καὶ περιστάσεων διαφορωτάτων) σύνηθ. || Γνωμ.

Τοῦ γάλα τρέφει τοῦ πιδι καὶ οὐ ἤλιους τοῦ μονοκάρ' καὶ τοῦ κρασί τοῦ γέρουντα τοὺν κάνει παλληκάρ' Μακεδ. (Βέρ.) || Ἄσμ.

Οἱ εἰς ἀλέθουν μὲ νερό καὶ οἱ εἰς μὲ τὸ γάλα καὶ ὅτ' τὸν ἀφρό τοῦ γαλατιοῦ τρία κοράσια πλένουν Πελοπν. (Πάτρ.)

Ἀσπρη ὅσαι σὰ δὰ γάλατα ποῦ βγάνουν οἱ προβάτες, ξεχωριστὴ ὅτ', ἀγάπη μου, ἀπὸ τοσὶ μαυρομμάτες Κρήτ. || Ἐν συνεφ. μὲ τὸ ἐπίθ. γλυκὺς Κύπρ. (Λεμεσ. Πάφ.) Πόντ. (Πλάταν. Τρίπ.): Γλυκὺν γάλα Πλάταν. Τρίπ. Γλυτὸν γάλα Λεμεσ. Πάφ. Ὁ πληθ. Γάλατα τοπων. Ἡπ. β) Ὑπὸ τὸν τύπ. γάλαν ὄξινον τὸ κοινὸν γιανούρι Κύπρ. (Λεμεσ. Πάφ.) γ) Τὸ ὀξύγαλα, τὸ γιανούρι Θράκ. (Σιρέντζ.) Πόντ. (Πλάταν. Τρίπ.) δ) Ὑπὸ τὸν τύπ. τῆς παραμάννας τὸ γάλα, τὰ λευκὰ στίγματα τῶν ὀνύχων Θράκ. (Κασταν.) 2) Ὁ γαλακτώδης ὁπὸς φυτῶν καὶ καρπῶν κοιν.: Φρ. Εἶναι ὅτ' τὸ γάλα τοὺς τὰ στάρια (δὲν ἔχει πῆξει ἀκόμη ὁ καρπὸς) κοιν. Ἀπὸ τῆς συκῆς τὸ γάλα (ἐπὶ συγγενείας λίαν ἀπομακρυσμένης ἢ ἀνυπόφορου) πολλαχ. || Ἄσμ.

Φίδια μοῦ μαγερέψανε μὲ τῆς συκῆς τὸ γάλα γὰ νὰ τὰ φάγω ν' ἀρνηθῶ τὰ μάτια σου τὰ μαῦρα Θεσσ. (Ὁλυμπ.) Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. 3) Τὸ διάλυμα τῆς ἀσβέστου Στερελλ. (Αἰτωλ.): Τοῦ πέρασα γάλα τοῦ σπῖτ' (τὸ ἄσπρισα).

γάλα ἡ, Μακεδ. (Βελβ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γάλα. Διὰ τὴν μεταβολὴν τοῦ γένους πβ. τὸ στόμα καὶ ἡ στόμα κττ.

Ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀραβοσίτου ἐν τῇ πρώτῃ γαλακτώδει συστάσει τῆς.

γαλά ἡ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γάλα.

Ὁ καιρὸς καθ' ὃν ἀμέλγονται τὰ πρόβατα καὶ αἱ αἰγες.

γαλάγρα ἡ, Μακεδ. (Κοζ.) — Λεξ. Κομ. Μπριγκ. γαλάγρα Μακεδ. (Βελβ. Καταφύγ.) — Λεξ. Γαζ. (λ. ἐκ-πιστήριον).

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. γαλεάγρα = παγὶς δι' ἧς συλλαμβάνονται γαλαί. Διὰ τὸν παρεκτεταμένον τύπ. γαλάγρα πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2, 309.

1) Ἐργαλεῖον τῶν πεταλωτῶν Μακεδ. (Βελβ. Καταφύγ.) — Λεξ. Κομ. Μπριγκ. Συνών. ντανάλα. 2) Πιστήριον τῶν βιβλιοδετῶν Μακεδ. (Βελβ. Καταφύγ. Κοζ.) 3) Πιστήριον ἐλαιοτριβείου Μακεδ. (Βελβ. Καταφύγ.) — Λεξ. Γαζ.

γαλάδερφος ὁ, Ἡπ. κ. ἀ. — Λεξ. Βλαστ. 412 γαλάδερφος Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γάλα καὶ ἀδερφός.

Ὁ υἱὸς τῆς τροφοῦ ἐν σχέσει πρὸς τὸ ὑπ' αὐτῆς γαλουχηθὲν ξένον βρέφος.

γαλαετός ὁ, Μακεδ. (Βέρ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γάλα καὶ ἀετός.

Ὁρνεον μέγα λευκόν.

γαλαζάγκαθο τό, Θράκ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γαλάζιος καὶ τοῦ οὐσ. ἀγκάθι.

Ὁνομα ἀκάνθης μὲ ἄνθη κυανᾶ.

γαλαζγίζω Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γαλάζιος.

Γίνομαι ὑποκύανος: Ἐγαλάζισε νὰ κλαίῃ τὸ παιδί. Συνών. γαλαζεῦω, γαλαζώνω 1 β.

γαλαζένιος ἐπίθ. ΣΜαρτζώκ. Ποιήμ. 23.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γαλάζιος μετασχηματισθέντος κατὰ τὰ εἰς -ένιος ἐπίθετα.

Γαλάζιος, ὁ ἰδ.: Ποιήμ.

Ἀφήστε νὰ περάσω | τὰ γαλαζένια μάκρη,

νὰ τρέξω ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη | γὰ νὰ βρῶ τὸ Θεό.

γαλαζεῦω Θράκ. (Σηλυβρ. Τζετ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γαλάζιος.

Γαλαζγίζω, ὁ ἰδ.: Ἡ λεχοῦσα, ὅταν τσαλαπατηθῇ, δὲ μπορεῖ νὰ πάρῃ ἀνάσα, γαλαζεῦνε τὰ χεῖλη καὶ τὰ νύχια τῆς.

γαλαζιοκίτρινος ἐπίθ. ΣΣκίπης ἐν Ν. Ἐστ. 19 (1936) 386. γαλαζιοκίτρινος Μακεδ. (Βελβ.)

Ἐκ τῶν ἐπίθ. γαλάζιος καὶ κίτρινος.

Ὁ ἔχων χρῶμα κυανοῦν καὶ κίτρινον ἢ ὁ ὢν κυανοῦς καὶ κίτρινος.

γαλάζιος ἐπίθ. κοιν. γαλάζιους βόρ. ἰδιώμ. γαλάζιος Κρήτ. Τῆλ. κ. ἀ. — Λεξ. Δημητρ. γαλάζιος Ἡπ. (Ζαγόρ.) Σάμ. κ. ἀ. γάλαζους Μακεδ. γαλάτζιος Σίφν. γαλαζὸς Λεξ. Βλαστ. 348.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. γαλάζιος κατ' ἀναγραμματισμὸν ἐκ τοῦ γαλαίζος παρὰ τὴν μετοχ. γαλατίζον τοῦ ρ. γαλατίζω, ὁ ἀπὸ τοῦ μεταγν. οὐσ. κάλαῖς = πολύτιμος λίθος κυανοῦ χρώματος πρασινίζοντος. Ἀχμέτ Ὁνειροκρ. κεφ. 217, 20 «οὐσίον γαλατίζον ἢ βένετον». Πβ. Δουκ. (λ. καλλάινος), Κορ. Ἑλλην. Βιβλιοθ. Πάρεργ. τόμ. 4, 131 καὶ Λεξ. Liddell - Scott - Κωνσταντινίδου (λ. κάλαῖς). Τὸ γαλάζιος κατ' ἀπώλειαν οὐρανώσεως τοῦ ζ. Τὸ γάλαζους ἐτονίσθη κατὰ τὰ χρωμάτων δηλωτικὰ ἐπίθ. κίτρινος, κόκκινος, πράσινος, τὸ δὲ γαλαζὸς κατὰ τὸ συνών. γαλανός.

1) Ὁ ἔχων τοῦ οὐρανοῦ τὸ χρῶμα ἢ ὁ ὢν κυανοῦς κοιν.: Γαλάζιος οὐρανός. Γαλάζια πέτρα. Γαλάζιο αἷμα - φόρεμα - φουστάνι - χρῶμα κττ. κοιν. Γαλάζιο φῶς ΖΠαπαντων. ἐν Ἀνθολ. Ἡ Ἀποστολίδ. 332. Γαλάζιος ἡσκίος ΚΧατζοπ. Πύργ. Ἀσπροπότ. 12. Συνών. γαλανός (1) Α 1. 2) Οὐδ. οὐσ. α) Τὸ κυανοῦ χρώματος ἔνδυμα κοιν.: Ἄσμ.

